

CHƯƠNG VI

Thu Vân ngồi thu mình trong ghế, trầm ngâm nhìn màn hình. Tối nay ti vi giới thiệu ca khúc mới. Trước mắt cô là khuôn mặt Mai Châu choáng gần hết khuôn hình. Sau đó ống kính chuyển sang khuôn mặt Quốc Tuấn, cùng song ca với cô.

Anh đã làm một điều mà trước đây chưa từng làm, là trình bày ca khúc của mình. Nhưng một điều làm Thu Vân không tha thứ được, là anh đã chọn Mai Châu giới thiệu bài hát mới, và cùng biểu diễn với cô.

Thu Vân hơi nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra mi. Tim cô muốn nổ tung vì đau đớn. Anh ta đã ngang nhiên xuất hiện trên màn ảnh để giới thiệu với mọi người mối quan hệ mới của mình. Đã ngang nhiên thách thức cô. Làm cho cô mất mặt. Đó là một hình thức bôi nhọ tên tuổi cô. Rồi đây cô sẽ chịu đựng những lời đồn đãi. Rằng ca sĩ Thu Vân bị đá và thua cuộc bởi một ca sĩ không tên tuổi. Có cái đau nào hơn thế nữa không ?

Ngoài cửa bỗng có tiếng gõ khá lớn. Thu Vân quệt nước mắt đứng lên, bước ra mở. Cô chột lù lại ngạc nhiên khi nhận ra đó là Quốc Tuấn. Cô định đóng cửa. Nhưng anh nhanh nhẹn giữ tay cô lại:

- Anh có thể vào được không ?
- Khuya rồi, em không muốn tiếp khách.

Quốc Tuấn nhỏ giọng, như năn nỉ:

- Anh chỉ vào một lát thôi. Không lâu đâu em.

Thu Vân lặng thinh quay vào. Anh đi theo cô, ngồi xuống trước ti vi. Bài hát của anh với Mai Châu vẫn chưa dứt. Thu Vân mỉm cười nhìn màn hình, một nụ cười thật lạt lẽo :

- Nhìn hai người thật là ăn ý với nhau, phải không ? Nó làm em nhớ trước đây, khi em mới vào nghề. Bây giờ anh đã thay đổi bằng một người khác, kể cũng ngậm ngùi.

Quốc Tuấn nghiêng người tới tắt ti vi :

- Đừng nói những chuyện đó, nói về chuyện của mình đi. Anh đang rất buồn, em biết không ?

(mắt trang 7, 8 , còn lại thì nguyên vẹn)

... anh cũng bắt em giống mình làm một vị thánh, em chán lắm rồi.

- Em càng nói anh càng khó hiểu, nói thẳng ra đi.

- Vâng, đã đến mức thế này rồi, em bắt cần tất cả, em muốn chia tay, vì anh đã quá coi thường em, lúc nào anh cũng kè kè với Mai Châu. Thậm chí thời gian anh dành cho nó còn nhiều hơn em, anh làm em mất mặt.

Quốc Tuấn buông hai tay xuống, sững sờ nhìn cô :

- Đó là lý do chính của em ? Anh không ngờ, không bao giờ ngờ.

- Anh không ngờ. Và bây giờ bất mãn em phải không ?

- Anh không bất mãn, em có quyền như vậy. Nhưng tại sao em không nói với anh ? Tại sao cứ im lặng gây ra bao sóng gió cho anh ?

- Bây giờ nói xong rồi, anh không còn thắc mắc gì nữa chứ ?

Quốc Tuấn khoát tay :

- Nhưng em không thể vì vậy mà chia tay với anh, nếu em không thích, anh sẽ không liên lạc với Mai Châu nữa.

Thu Vân nói với vẻ dửng dưng :

- Muốn rồi, bây giờ anh có thể nào với cô ta, thì đó là chuyện của anh, em không quan tâm.

- Em giận hờn trẻ con quá Vân ạ, nếu giận một chút mà người ta có thể chia tay, thì trên đời này không còn ai giữ được nhau cả.

Vẻ mặt Thu Vân bất chợt thay đổi. Không còn vẻ dửng dưng nữa. Cô bùng bùng lên như bị xúc phạm dữ dội :

- Giận hờn trẻ con à ? Nếu anh hiểu được anh đã gây cho em đau đớn ra sao, nếu anh hiểu được sự chịu đựng kinh khủng của em, thì anh không dám nói câu đó đâu.

- Anh đã làm gì trầm trọng, Vân ?

Thu Vân đứng bật dậy, đi qua chỗ khác, giọng run run:

- Mỗi lần ở bên anh, em lại nhớ khi không có em, anh ở bên nó ra sao, tâm sự thân thiết thế nào. Bao nhiêu đó cũng chưa đủ khổ sao.

- Bình tĩnh lại đi, em nói gì vậy ?

- Còn nữa, còn một điều mà em không thể tha thứ. Và em nghĩ bất cứ con gái nào cũng không chấp nhận. Đó là anh sắp yêu nó. Nếu em quay lại trễ thì em đã mất anh. Và bây giờ dù quan hệ với em, anh vẫn không dứt nổi tình cảm đó.

Giọng Quốc Tuấn dứt khoát :

- Không hề có chuyện đó, em đừng tưởng tượng.

Thu Vân vẫn lạnh nhạt :

- Trong đời em, điều em kỵ là bị làm trò cười cho thiên hạ. Mà đau nhất cho em, người gây ra chính là anh, còn nữa, em rất ghét tình cảm bị chia xẻ. Còn anh thì đã như thế.

- Em gán ghép kiểu đó thật xúc phạm anh Vân ạ.

- Đôi khi người ta đem những thứ như là danh dự, tự trọng để trấn áp người khác, và để che giấu hành vi của mình. Em không bị anh lừa đâu.

Mắt Quốc Tuấn đỏ như gấc :

- Em coi thường anh đến mức như vậy sao, anh không ngờ.

Thu Vân vẫn không hề bị nao núng :

- Em không coi thường, mà hối hận, hối hận ghê gớm vì trước đây không biết tránh xa anh.

Quốc Tuấn quay chỗ khác, môi anh mím lại như bị xúc phạm nặng nề. Nhưng anh vẫn không cố thanh minh.

Thu Vân chỉ về phía ti vi, về mặt bộc lộ sự bất mãn cùng cực :

- Lúc này anh đã cho em một bằng chứng cụ thể đấy. Có bao giờ anh xuất hiện trên tivi với em không ? Và những điều anh làm cho em trước kia, có phải bây giờ anh đã làm cho Mai Châu không ?

Quốc Tuấn lắc đầu :

- Em hẹp hòi quá.

Đến lượt Thu Vân đổ bùng lên :

- Nếu anh đã nói vậy, thì không còn gì để nói tiếp nữa. Anh công khai thừa nhận rồi phải không ?

- Anh không thừa nhận cái gì hết, nhưng không đồng ý cái nhìn lệch lạc của em.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi, hai đứa sẽ không bao giờ có cùng quan điểm đâu. Càng nói chỉ càng ghét nhau thêm mà thôi. Em muốn chia tay nhẹ nhàng, đừng chỉ trích nhau làm gì, không giải quyết được gì đâu. Anh có nói đến trăm lần em cũng không nghe đâu.

Quốc Tuấn nhìn cô một cách nghiêm nghị :

- Khi anh chọn em, anh không hề sử dụng đến quyền lực của mình. Không hề đem sự nổi tiếng hay thành đạt ứng xử với em. Còn em thì khác. Em đối xử với anh theo cách của một ngôi sao, có lẽ anh đành chịu mất em vậy.

Thu Vân cảm thấy nhói tim, cô ngồi lặng đi. Quốc Tuấn không hiểu rằng, khi nói câu đó là anh đã tuyên bố chia tay. Và dù anh có giải thích cách nào thì cũng không cứu vãn nổi mối quan hệ này nữa. Cô cười coi khinh :

- Tất nhiên là vậy rồi.

- Khoan, để anh nói cho hết. Nếu em là người bình thường có lẽ em sẽ thấy sự việc nhẹ nhàng hơn, và đã bắt anh chọn lựa, như thế dễ chịu cho anh hơn nhiều.

- Thế này anh càng dễ chịu chứ sao.

- Không, đó là ngạt thở đấy em. Em sống bằng hào quang danh vọng, em xem em quá cao, tuyệt đối không ai được làm em phật ý, cho nên em tưởng tượng anh làm em mất danh dự. Trong khi chuyện không đến nỗi như thế.

- Không đến nỗi ? Người ta biết chúng ta yêu nhau. Đồng thời lại thấy anh quan hệ với Mai Châu, em nhẹ thế quá.

- Chính sự kiêu hãnh đưa em đến tâm lý đó.

- Có thể. Và em cũng không đủ sức cứu vãn tình cảm này. Giữa việc mất anh với chuyện phải cố gắng chịu đựng, hàn gắn, em thấy điều thứ hai khó khăn hơn.

Quốc Tuấn nhếch môi :

- Vậy sao ?

- Anh cứ việc phê phán, nhưng em kiêu kỳ lắm, em không thêm hạ mình giành giật với Mai Châu, coi như em bỏ, như phui một hạt bụi vương trên áo. Anh cứ yêu nó, em không cần.

Quốc Tuấn gật gù:

- Em là một ngôi sao lạnh giá nhất mà anh thấy lần đầu tiên. Một ngôi sao tuyệt đối tôn thờ cái tôi của mình. Thế là hai đũa không cách nào hàn gắn nổi. Chào em.

Anh đứng dậy :

- Chúc em gặp một người, mà người đó yêu em như yêu một vị thần. Chỉ có tôn sùng chứ không có làm lỗi.

- Cảm ơn.

Thu Vân nói một cách lạnh lùng. Cô đứng yên nhìn ra khung cửa sổ. Sau lưng cô, tiếng chân Quốc Tuấn xa dần. Cô không dám quay lại. Không dám thấy hình ảnh cuối cùng đó. Nó làm đau khổ dày vò chứ không phải là cảm giác rảnh nợ như cô cố dựng lên.

Chiều trên biển !

Mặt trời xuống thấp dần. Rồi cuối cùng như rơi xuống sóng biển, mất hút. Ai bảo trong cái đẹp không có nỗi buồn ? Một mình ngồi ngắm cảnh tuyệt vời đó, nỗi buồn khổ chỉ có dày vò chứ không bao giờ khuây lãng.

Thu Vân nghĩ như vậy khi nhìn ra trời nước mênh mông. Cô đã chọn nơi vắng người này để được yên tĩnh. Nhưng chiều nay, cô cảm nhận được sự cô đơn khủng khiếp không ngừng đeo đuổi mình.

Thu Vân thờ dài đứng dậy, bước xuống những phiến đá. Cô đi men theo bờ đá lộ nhô. Một lát thấy mỏi chân, cô đứng lại và lại vô tình thờ dài đưa mắt ngó xa xăm ra xa.

Một lát, Thu Vân linh tính như có ai đó quanh mình, cô quay lại tìm kiếm. Vẫn không thấy gì ngoài bãi biển vắng lặng. Cô giữ tóc lại, và quay lại đường cũ trở về.

Đến giữa đường, Thu Vân thấy một người đang quay phim, ống kính chia về phía cô. Cô chú ý nhìn kỹ người ấy. Thấy anh ta không quen, cô quay đầu nhìn xem anh ta thu hình ai. Nhưng chỗ này chỉ có mình cô, chẳng lẽ anh ta theo dõi từ nãy giờ ?

Thu Vân đứng lại nhìn nhà quay phim. Anh ta nhảy xuống phiến đá, đi về phía cô :

- Đáng lẽ phải xin phép trước, nhưng tôi không muốn bỏ cơ hội chụp những hình ảnh đẹp của cô. Xin lỗi cô Thu Vân.

Thu Vân buộc miệng :

- Sao anh biết tên tôi ?

Chợt nhớ ra, cô lặng thinh. Nhưng anh ta vẫn giải thích :

- Một ca sĩ nổi tiếng như cô, chỉ có ai vô cùng lạc hậu mới không nhận ra.

Anh ta tán thêm :

- Ở ngoài cô còn đẹp hơn nhiều.

- Cám ơn anh.

- Tôi chuyên chụp ảnh thời trang, tên Bảo Quân.

- Thế anh bên nhiếp ảnh chứ không phải quay phim à ?

Bảo Quân gật đầu :

- Quay phim là tay trái. Thỉnh thoảng tôi vẫn quay cho các người làm băng video. Nhưng ít lắm.

Anh ta lại tán :

- Tôi không biết khi trở thành diễn viên, cô diễn xuất có khá không. Nhưng nhìn những động tác lúc nãy của cô, tôi rất khâm phục sự duyên dáng.

Đã có nhiều người nói với Thu Vân như thế, nên cô không lạ lắm. Cô khẽ gật đầu :

- Cám ơn anh.

Anh ta nghiêng đầu nhìn tỉ mỉ nét mặt cô :

- Cô có khuôn mặt vô cùng gợi cảm, một khuôn mặt luôn thể hiện cảm xúc. Là nguồn cảm hứng cho những người chụp ảnh cô Vân ạ.

- Vậy hả anh ? Tôi không rành chuyện đó lắm. Thỉnh thoảng tôi vẫn chụp ảnh cho Album nhạc của tôi, nhưng nó chỉ thường thôi. Không có ai nói với tôi những điều như anh.

- Nếu cô làm người mẫu thì thật tuyệt.

Thu Vân bật cười. Rồi chợt thấy mình có vẻ đùa cợt cách nói của anh ta. Cô vội nghiêm mặt lại. Nhưng Bảo Quân không phải không nhận thấy. Anh ta cũng nghiêm chỉnh:

- Tôi không bốc đồng đâu.
- Tôi không nghĩ anh như thế đâu.

Bảo Quân chuyển đề tài :

- Cô ra đây diễn hay là nghỉ mát ?
- Tôi diễn đêm qua, bây giờ bạn bè đã về, chỉ mình tôi ở lại chơi thôi.
- Vậy cô định bao giờ về ?
- Tôi cũng không biết, bao giờ chán ở lại thì về.

Bảo Quân nói như nhận xét :

- Cô có vẻ tự do nhỉ, ý tôi muốn nói là không bị ràng buộc về công việc đấy mà. Theo tôi thấy thì những người như cô thường rất bận rộn. Người ta chỉ có một thời để kiếm tiền.

Thu Vân lắc đầu:

- Tôi không quan trọng cái đó lắm.
- Cô là một trong số hiếm những người nói được câu đó.
- Vậy à ?

Nãy giờ Bảo Quân nói chuyện mà mắt vẫn không ngớt nhìn mặt cô. Thu Vân thấy rất rõ điều đó. Anh ta như muốn khám phá, nghiên cứu một cái gì đó. Cái nhìn có vẻ rất nghề nghiệp. Cuối cùng anh ta nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu :

- Tôi định sáng mai về, nhưng bây giờ thì quyết định ở lại.
- Vậy à ?
- Tôi có một đề nghị thế này. Ngày mai cô vui lòng làm mẫu cho tôi thực hiện vài kiểu quảng cáo, cô có đồng ý không ?

Thu Vân vốn đã quen những chuyện như vậy, nên gật đầu rất giản dị :

- Vâng.

Bảo Quân dẹp máy. Vừa làm anh ta vừa nhìn Thu Vân :

- Tối nay cô có bận đi với bạn không ?
- Không.
- Vậy, có thể mời cô đi ăn tối không ?

Thu Vân lắc đầu thoái thác :

- Tối nay tôi muốn nghỉ sớm, xin cảm ơn.
- Thì thôi vậy. Có lẽ cô ở khách sạn trong kia ?

Vừa nói anh ta vừa đưa mắt nhìn vào bờ. Thu Vân gật đầu:

- Vâng.

Cô nhìn ra biển. Thấy trời đã tối, cô quay lại anh ta :

- Hẹn mai gặp lại anh.
- Vâng, cảm ơn cô.

Thu Vân chậm rãi men theo con đường nhỏ trở về khách sạn. Cô có cảm giác Bảo Quân đang đi phía sau. Nhưng cô không buồn quay lại. Cô biết tối nay mình sẽ rất buồn, rất cô đơn. Nhưng vẫn không có nhu cầu có người khác bên cạnh mình.

Hôm sau Bảo Quân đến gõ cửa phòng cô, lúc đó Thu Vân đang chuẩn bị ra biển. Trong một thoáng, cô ngỡ ngàng nhìn BQ. Rồi nhớ ra, cô đẩy rộng cửa :

- Mời anh vào chơi.

Bảo Quân mỉm cười :

- Hôm qua lúc về, tôi mới nhớ là không hỏi rõ phòng của cô. Nhưng cô thấy đó, tôi tìm không khó khăn gì cả. Đó là sự khác nhau giữa một người của công chúng, và một người bình thường.

Thu Vân không trả lời, cô bước đến mở tủ lạnh, lấy lon bia đặt trước mặt BQ

- Mời anh.
- Cảm ơn. Nếu tôi không làm thì lúc này cô không nhớ có cái hẹn với tôi ?
- Không, tôi nhớ chứ.
- Nếu quên thì cũng không có gì lạ, cô nhớ như vậy là rất khiêm tốn rồi.

Câu nói của anh ta làm Thu Vân liên tưởng tới Quốc Tuấn, có lẽ anh ta là người duy nhất làm cho cô biết rằng mình là người khiêm tốn. Còn trong mắt Quốc Tuấn, cô đã mắc bệnh ngôi sao trầm trọng.

BQ thong thả uống bia, hai mắt anh ta vẫn nhìn cô :

- Bắt đầu bây giờ được chưa, Thu Vân ?
- Dạ được, nhưng anh muốn chụp trong phòng hay ngoài trời.
- Một số kiểu trong phòng, và một số kiểu ngoài biển.
- Khoan, anh cho hỏi nhé, thế anh sẽ sử dụng ảnh của tôi ra sao ?
- Tôi sẽ trưng ở hiệu ảnh của tôi. Còn nếu có đưa lên báo tôi sẽ xin phép cô. Tôi chỉ đơn thuần làm nghệ thuật thôi.

Thu Vân mỉm cười :

- Tôi thích như vậy hơn. Anh xem tôi có cần trang điểm không ?

- Không, không, tuyệt đối không. Tự nhiên thế là được rồi.

- Không cần cả trang phục à ?

- Có chứ, vài kiểu áo để thay đổi. Nhưng bây giờ thì cứ như thế.

Bảo Quân loay hoay chuẩn bị máy, xong, anh đứng lên :

- Cô cứ ra những động tác mà cô thích, giống như các người mẫu vậy, cô hiểu không ?

- Tôi hiểu.

Thu Vân đến đứng giữa phòng. Cô cố nhớ những động tác của các người mẫu mà cô từng xem phim. Thế là cô bắt đầu làm những động tác của mình.

Bảo Quân bấm máy liên tục, miệng anh ta nói không ngớt :

- Được rồi. Hay lắm. Tuyệt lắm.

Thế là suốt buổi sáng, Thu Vân trở thành người mẫu không chuyên của Bảo Quân. Đến trưa cô mệt quá nên đề nghị nghỉ. Anh ta chiều ý cô, và vẫn không ngớt tán phục :

- Không ngờ cô có khiếu làm người mẫu, cô đúng là có bản chất nghệ sĩ đó Thu Vân. Hôm nay tôi đúng là có duyên.

- Có duyên thế nào ?

BQ nhún vai :

- Không phải sao ? Tôi biết cô đã lâu, nhưng không hề có điều kiện làm việc với cô. Mà cũng không có ý nghĩ mời cô làm người mẫu, thế rồi hôm qua tôi chụp được những hình ảnh đẹp của cô.

- Có lẽ đó là sự tình cờ.

- Còn nữa, mãi đến sáng nay tôi cũng chỉ nghĩ chụp vài kiểu tượng trưng. Sau đó mới phát hiện ra cô có năng khiếu của một người mẫu.

Anh ta đến đứng trước mặt Thu Vân :

- Cô có tin vào duyên số không ?

- Cũng không biết nữa, tôi không phải là người duy tâm.

- Không, có đấy, tôi tin cái đó lắm, và tôi cho cuộc gặp hôm qua đúng là cái duyên của tôi. Nói về nghề nghiệp thì tôi đã chụp được một nguồn cảm hứng. Tôi nghĩ rằng sẽ còn có dịp làm việc với cô sau này.

- Tôi không biết tôi sẽ giúp gì được cho anh. Nhưng ngoài nghề ca hát ra, quả thật tôi không biết làm gì khác.

- Cô là một nghệ sĩ.

Thu Vân nhìn Bảo Quân hồi lâu, cố tìm hiểu ý nghĩa câu nói đó. Nhưng cô không nghĩ ra nổi. Cô nhìn đi chỗ khác, nói một câu lơ lửng :

- Có lẽ vậy. Tôi không nghĩ là anh nói theo cảm hứng.
- Tôi không có thói quen tán tụng các ngôi sao đâu.

Thu Vân hơi ngại, cô lắc đầu :

- Tôi cũng đâu có nghĩ anh như vậy.

Vừa nói cô vừa đi về phía khách sạn. Bảo Quân cùng đi bên cạnh. Lên đến thêm, anh ngừng lại :

- Bao giờ cô về thành phố ?
- Tôi chưa biết. Có thể đến vài ngày nữa, cũng có thể ngay chiều nay.

Bảo Quân cười nhận xét :

- Tùy hứng vậy sao ?
- Hình như vậy.
- Vậy không dám làm phiền cô nữa, bao giờ về thành phố, tôi sẽ gửi hình đến cho cô.

- Vâng. Tạm biệt anh.
- Hẹn gặp lại nữa, được không ?

Thu Vân gật đầu :

- Hẹn gặp lại, nói thật là nếu gặp anh lần nữa, tôi vui lắm.
- Rất cảm ơn Thu Vân.

Thu Vân mỉm cười. Cô chào anh lần nữa rồi đi lên phòng mình. Cô gọi mang phần ăn lên phòng. Rồi vào phòng tắm. Cô nhìn mình khá lâu trong gương. Và nhớ lại những gì Bảo Quân nhận xét về cô. Bất giác cô cười mỉm một mình, vui vui.

Một lát sau cô bước ra ngoài. Vừa ăn vừa xem tivi. Một ca sĩ đang hát bài hát của Quốc Tuấn. Cô ngồi thu người mà nhìn, quên mất mình đang ăn. Cứ mỗi lần nghe bài hát của anh ta, cô lại nhớ tiết mục anh ta biểu diễn chung với Mai Châu. Và rồi một sự cảm giận mãnh liệt dâng lên. Cô đứng dậy bỏ đến phía cửa sổ, để khỏi phải nghe bài hát đó.

Thu Vân định trốn thành phố náu mình thêm vài ngày ở đây. Nhưng qua ngày hôm sau cô lại có điện gọi về thành phố, mời cô tham gia chương trình đón năm mới. Một chương trình quan trọng như vậy, cô không thể từ chối dù bất cứ lý do gì.

Chiều thứ bảy cô đến họp ở đài truyền hình. Khi cô bước vào phòng thì chạm ngay ánh mắt Quốc Tuấn. Cô định tìm góc nào đó đứng. Nhưng thấy như vậy là có vẻ trốn tránh, hèn nhát. Thế là cô thân nhiên ngồi xuống bên cạnh anh.

Quốc Tuấn chỉ khẽ kéo ghế nhường đường. Rồi lại ngồi yên nhìn đi chỗ khác, như người mới tới bên cạnh, đối với anh không có gì đặc biệt. Thu Vân cũng giữ một vẻ lãnh đạm lặng yên. Thậm chí quá mức thờ ơ.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài. Thu Vân không biết Quốc Tuấn có thần nhiên như đã thể hiện hay không. Còn cô thì cảm thấy tim đập dữ dội, đến mức khó thở. Rất may là tất cả chỉ lặng yên. Chứ nếu phải có một thái độ nào đó cô sợ là mình không đóng kịch nổi. Bình thân cũng không làm được, nói gì là kiêu hãnh.

Họp xong, mọi người ra về. Quốc Tuấn đứng dậy đi ra cửa mà không hề ngoái lại nhìn cô. Thu Vân ngồi yên cho họ về hết mới đứng lên, cô men theo hàng ghế đi ra phía cửa hông, đến nhìn xuống sân. Thấy Quốc Tuấn còn đứng nói chuyện với người biên tập chương trình, cô quay lại ghế chờ anh về.

Một lát sau, Thu Vân nghe tiếng giày ngoài hành lang. Rồi anh xuất hiện ở cửa. Anh đứng chống tay nhìn cô :

- Em không về sao ?
- Chưa về !
- Đúng hơn em muốn tránh mặt anh, phải không ?

Thu Vân làm thinh. Quốc Tuấn bước hẳn vào phòng, đến ngồi xuống cạnh cô :

- Máy hôm nay em đi đâu vậy ?
- Có chuyện gì không ?
- Vài người tìm em khắp nơi, gọi điện cũng không gặp, họ hỏi anh, em biết anh lo thế nào không ?
- Em thấy anh đã làm một việc thừa. Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn.
- Đừng nói chuyện với anh như vậy.

Thu Vân lại im lặng. Chợt nhận ra bàn tay mình bị siết nhẹ, cô lập tức rút lại. Quốc Tuấn vẫn dụi dàng :

- Máy hôm nay anh rất buồn, anh cứ nghĩ về quyết định của em, đã cố lý giải và đặt mình vào vị trí của em, nhưng anh vẫn không sao hiểu nổi.
- Thì anh cứ nghĩ em kiêu căng, không có trái tim. Cố lý giải làm gì cho mệt óc.

Cô chợt đổi giọng châm biếm :

- Thế anh đã bàn với Mai Châu thế nào ? Và nó quyết định cho anh chưa ?

Quốc Tuấn hơi cau mặt vì cách nói khó chịu của cô. Nhưng vẫn kiên nhẫn :

- Đừng đem Mai Châu vào đây, cô ta không liên quan gì đến hai đứa cả. Suy nghĩ lại đi em.

- Anh muốn em nghĩ chuyện gì ?

- Bỏ tư tưởng chia tay đi.

Thu Vân bậm môi, cố nén một cái cười lạnh lùng:

- Anh bảo em đừng chia tay. Nhưng anh đã làm gì để em nhìn thấy thiện chí của anh. Bằng cách cứ đi kè kè với Mai Châu thế sao ? Có phải những gì em thấy lúc này là một bằng chứng không ?

Cô quay lại nhìn Quốc Tuấn. Thấy anh chỉ im lặng nhìn mình, cô ngoảnh đầu nhìn chỗ khác :

- Em không tin họ mời Mai Châu tham gia chương trình này.

- Chuyện đó anh không biết, nó không liên quan gì đến anh.

- Nói dối.

Cô đứng bật dậy, định bỏ đi. Nhưng Quốc Tuấn kéo tay cô lại :

- Đừng nóng nảy vậy em, anh thề là không dính líu gì đến chuyện đó, em muốn anh giải thích thế nào đây.

Thu Vân rút tay ra, nét mặt lạnh như pho tượng :

- Em không tin. Và cho dù có tin, em cũng không chấp nhận. Ngay cả khi họp chung, anh biết em sẽ có mặt mà vẫn đi với cô ta. Anh coi thường em vô cùng. Chỉ cần nghĩ lúc này mọi người cười sau lưng em, là em đã chịu không nổi rồi.

- Em quan trọng cái nhìn của mọi người hơn tình cảm của anh sao ?

Thu Vân nói một cách thẳng thừng :

- Tình cảm của anh có cũng được, không cũng chẳng sao. Nhưng dư luận thì lại có tầm quan trọng với danh dự của em. Mà em thì coi trọng tiếng tăm của em hơn anh.

- Em ăn nói tàn nhẫn từ lúc nào vậy ?

- Từ khi anh dạy em hiểu thế nào là sai lầm. Mà một trong những sai lầm lớn nhất trong đời em, là yêu phải một người như anh.

- Đủ rồi.

- Không, chưa đủ. Người ta bảo ghét của nào trời trao của ấy. Ngay từ lần gặp đầu tiên, em đã thấy anh là người lạnh nhạt. Em đã sợ gần chết và tìm mọi cách để trốn. Nhưng rồi em đã sa ngã. Đúng là ngu không thể nào tha thứ.

Quốc Tuấn lập lại bằng giọng gằn gằn :

- Đủ rồi Vân.

Thu Vân vẫn không thèm nghe, chỉ cố nói cho hết ý mình:

- Nhưng em không phải loại người dễ cam chịu, và em phải bỏ anh, để cái khổ đó cho Mai Châu hứng chịu đi. Thậm chí còn vô cùng cảm ơn nó.

Quốc Tuấn cắn chặt răng, cố nén cơn giận, giọng anh vẫn đầy vẻ thuyết phục

- Em biết em đã chà đạp tình cảm của anh thế nào không. Nhưng anh vẫn nhường nhịn và tha thứ cho em. Em hãy như anh đi Vân ạ, kiên nhẫn mà xây dựng. Tình yêu không phải dễ tìm đâu em.

- Em không cần cái đó.

- Nhưng với anh, nó vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế được em. Và anh không muốn mất em.

Thu Vân nói như chĩnh lại :

- Cũng như không thể mất Mai Châu, phải nói thế mới đúng.

- Nếu em cứ nghi ngờ, thì cho anh một thời gian đi, anh sẽ chứng minh cho em thấy.

- Không, em không cần chờ. Chỉ muốn dứt khoát càng nhanh càng tốt. Em muốn được giải thoát, anh không hiểu sao.

- Anh muốn em khoan quyết định.

- Đừng làm phiền em nữa. Nếu anh còn chí khí của một người đàn ông, thì anh lo việc của anh đi.

Nói xong cô bỏ đi ra. Khi ra ngoài hành lang rồi, cô quay lại nhìn qua cửa sổ. Thấy Quốc Tuấn ngồi cúi đầu một cách tuyệt vọng, cô tần ngần đứng lại. Nhưng trong cô lại xuất hiện một cảm giác khác. Đó là sự gai góc. Giận triền miên. Và cô bỏ đi thẳng.

Thu Vân về đến nhà thì thấy Bảo Quân ngồi trong phòng khách. Vẻ mặt u ám của cô chợt chuyển sang nhẹ nhàng cởi mở :

- Anh đến lâu chưa ? Sao không nói trước với tôi ?

- Cũng không lâu lắm, tôi chờ được mà. Tôi mang hình đến cho cô đây.

Thu Vân ngồi xuống, đặt chiếc xác tay qua một bên. Cô cầm xấp ảnh lên ngắm từng tấm. Buột miệng :

- Đẹp quá, tôi không nhận ra đó là tôi nữa.

Quả thật là rất đẹp, và hoàn toàn mới so với những kiểu cô đã chụp trước đây. Cô lựa tới lựa lui vẫn không muốn bỏ tấm nào, tất cả đều hoàn hảo đến độ không ngờ. Cô thích thú xếp chúng lại, cười tươi :

- Anh hay thật đó.

- Hay cái gì ?

- Anh biết lựa góc độ để chụp, những hình trước đây của tôi không đặc sắc thế đâu.

Bảo Quân cười khoan khoái :

- Tôi hay ở chỗ biết phát hiện tiềm năng của cô, chứ không phải ở kỹ thuật. Cũng như nhạc sĩ Quốc Tuấn phát hiện ra chất giọng của cô vậy.

Nghe nhắc đến Quốc Tuấn, nụ cười trên môi Thu Vân vụt tắt hẳn. Cô hỏi với giọng không vui :

- Anh cũng biết anh ta nữa sao ?

BQ cười lớn :

- Hình như cô chưa hiểu hết sự nổi tiếng của cô đó Thu Vân. Ai không biết chuyện của cô với Quốc Tuấn, có lẽ người ấy thuộc loại lạc hậu.

- Nói như thế, có lẽ tôi cũng nổi tiếng vì bị cho rơi đài vì một ca sĩ không tên phải không ? Hay nói ngược lại, tên tuổi cô ta được nhắc đến nhiều vì tôi.

Bảo Quân có vẻ lúng túng :

- Tôi không có ý nói điều đó. Dĩ nhiên tôi có biết chuyện của cô. Nhưng không hiểu sâu nguyên nhân. Không những tôi mà cả những người khác đều không vì vậy mà nhìn cô thấp đi.

Thu Vân điếng cả tim khi nghe câu đó. Nói thế có nghĩa là Bảo Quân thừa nhận cô bị bỏ rơi. Và an ủi. Từ lâu cô vẫn biết có dư luận như thế. Nhưng khi biết chính xác từ miệng anh nói ra. Cô mới thấy đau đớn thấm thía.

Thấy Thu Vân đột nhiên trầm lặng, BQ càng bối rối :

- Tôi có nói gì quá để cô giận không ?

Thu Vân lắc đầu, gượng cười :

- Cảm ơn anh đã nói thẳng với tôi, sự thật bao giờ cũng là sự thật, tôi không tránh né đâu. Cũng không cần ai an ủi cả, vì tôi hiểu mình hơn ai hết.

BQ gật đầu :

- Tôi hiểu, tôi hiểu. Một người như cô sẽ khó mà chấp nhận được chuyện đó, nếu cô là người bình thường, áp lực sẽ nhẹ nhàng hơn.

Anh khoát tay, tế nhị chuyển qua chuyện khác :

- Suýt nữa tôi quên, tôi đến đây vì chuyện quan trọng hơn chuyện đưa hình nhiều. Hôm qua có một người làm lịch xem hình cô. Và anh ta đề nghị cô làm người mẫu chụp hình lịch. Tôi không dám chắc cô nhận lời, nên chưa hứa với anh ta.

- Anh ta nhờ anh nói với tôi à ?

Bảo Quân gật đầu :

- Chụp như thế không mất nhiều thời giờ lắm đâu. Tôi sẽ cố gắng tiết kiệm thời gian cho cô.

- Bỗng nhiên tôi lại lên lịch à ? Tôi thấy rất ngộ nghĩnh.

- Thế cô đồng ý chứ ?

- Tôi không từ chối, với lại xem những tấm ảnh này rồi, tôi cũng muốn thử khả năng mới xem sao.

- Chắc chắn là sẽ thành công. Tôi tin chắc khi tung ra thị trường, cô sẽ càng được hâm mộ. Từ trước giờ rất ít ca sĩ chụp hình lịch. Vậy bao giờ cô có thể gặp anh ta.

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi quyết định :

- Chúa nhật tuần này được không, mấy ngày nay lịch làm việc của tôi đặc kín, tôi sợ không nói chuyện lâu được với người đó.

- Cái đó tùy cô quyết định mà. Nhưng đừng để trễ quá, chỉ sợ không kịp đến tết thôi.

- Vâng, tôi hiểu.

BQ đứng lên :

- Những tấm này là tặng cô đấy. Bao giờ rảnh cô đến chỗ tôi đi, tôi sẽ cho cô xem những bức phóng to, đẹp lắm.

Thu Vân chỉ cười chứ không hứa hẹn gì. Cô tiễn anh ra cổng. Rồi quay vào xem lại những tấm ảnh. Càng xem cô càng ngạc nhiên về khả năng của mình. Không ngờ mình đã biểu diễn những động tác đẹp mắt như vậy.

Tự nhiên Thu Vân nhớ những gì Bảo Quân đã nói. Có lẽ cô và anh ta có duyên nên mới gặp nhau như thế. Bỗng nhiên cô lại được phát hiện một lĩnh vực mới. Nó không là gì lớn hay thay đổi cuộc đời, nhưng cũng làm cô thấy vui. Thế là tuần lễ sau, cô trở nên bận rộn với công việc mới. Vừa chụp ảnh, vừa tập dợt và đi diễn. Những bận rộn làm cô khuấy lãng nổi buồn rất nhiều. Nhất là ý nghĩ càng ngày cô và Quốc Tuấn càng xa nhau.

Thu Vân không ngờ việc mình chụp hình lịch lại làm cô nổi lên trên lĩnh vực mới. Đi đâu cô cũng nghe nói đến chuyện đó. Cô nhận được những cái nhìn ganh tị nhiều hơn. Và bạn bè càng khoái nói về sự thất tình của cô hơn. Vô tình Mai Châu được ủng hộ như một công cụ để các cô trả thù ngầm cho sự thành công của Thu Vân.

Sau khi phát hành lịch, Bảo Quân lại đến tìm Thu Vân. Anh đến trường quay lúc cô đang thu hình một bộ phim ca nhạc. Anh ngồi cạnh máy, chờ Thu Vân diễn xong một cảnh, anh tranh thủ đến gần cô :

- Xin chào.

Thu Vân chìa tay ra:

- Tôi thấy anh lúc nãy lộn, lúc này anh khỏe không ?

BQ bắt tay cô rất chặt, mỉm cười :

- Vẫn bình thường, cô sắp nghỉ chưa ?

- Còn quay một cảnh nữa, có chuyện gì không ?

BQ nhìn đồng hồ :

- Vậy tôi sẽ chờ cô, lát nữa đi ăn trưa rồi nói chuyện, được chứ ?

- Sợ lâu quá, làm mất thời gian của anh. Thay là tôi nghỉ một chút, anh cứ nói đi.

- Không có gì đâu, tôi chờ được mà, cô đi thay đồ đi.

Và anh trở lại ngồi cạnh người quay phim, nói chuyện phím với anh ta vài câu. Một lát Thu Vân trở ra, tiếp tục làm việc. Cô kh[^]ng để ý BQ theo dõi cô một cách say mê. Chứ không thuận tụy vì công việc như cô vẫn nghĩ.

Đến giờ nghỉ, cả hai bước qua quán ăn gần đó.

Vừa lúc bước vào cửa, ánh mắt Thu Vân đã chạm phải tia nhìn của Mai Châu. Cô ta ngồi cùng bàn với Huệ Linh, Quốc Tuấn và đạo diễn Huỳnh Tài. Khi mắt hai người chạm nhau. Cả hai lập tức quay mặt chỗ khác ngay.

Ngồi vào bàn, Bảo Quân hơi liếc nhìn về phía bàn Mai Châu, anh nói với vẻ thản nhiên :

- Tuần trước, cô ấy có đến gặp tôi.

Thu Vân nhướn mắt :

- "Cô ấy" là ai ?

- Mai Châu.

- À.

- Cô ta đề nghị tôi làm cho cô ta một album lịch, giống như cô vậy.

- Vậy sao ? - Thu Vân kêu lên ngạc nhiên.

- Tôi cũng muốn giúp lắm, nhưng cô không thể là người mẫu. Khuôn mặt đẹp thôi chưa đủ, phải có thần sắc nữa. Thế là tôi từ chối. Cô ta buồn lắm.

Thu Vân ngẫm nghĩ một lát. Rồi lắc đầu tư lự :

- Có những người muốn được nổi tiếng, họ phải chạy vạy bất kể danh dự. Nhưng để được cái gì ? Sự nổi tiếng bao giờ cũng có cái giá của nó, và rất phù du. Nghĩ lại tôi thấy tội nghiệp.

- Tội nghiệp Mai Châu ?

- Không phải tôi nghĩ đến cá nhân nó, mà nhiều người khác nữa. Tôi đã từng thất bại, nên tôi hiểu tâm lý của Mai Châu. Và anh cũng đừng nên nói chuyện đó với ai, ngoài tôi.

Bảo Quân chột nâng ly lên:

- Tôi rất mừng vì tôi có một cô bạn rộng lượng.

Thu Vân cũng nâng ly lên, cười mỉm :

- Lâu rồi mới gặp lại anh, tôi mừng lắm.

Cả hai uống ngụm nước, rồi đặt ly xuống bàn. BQ chuyển đề tài ngay :

- Lịch của cô bán chạy như tôm tươi, phát hành ra là bán sạch, ông Luận ngạc nhiên lắm. Chắc chắn năm sau, ông ấy sẽ ký hợp đồng với cô.

- Hy vọng như vậy.

- Còn một chuyện nữa, chuyện này quan trọng hơn.

Thu Vân mỉm cười :

- Hình như bao giờ anh đến tìm tôi cũng đều có chuyện quan trọng.

- Tôi cũng thấy vậy. Thông báo trước là cô sẽ được mời đóng phim đấy.

- Há ? Tôi đóng phim à ? Chúa ơi, không tưởng tượng nổi.

- Ông Luận hùn vốn với một người khác làm phim. Và ông ấy chọn cô là diễn viên chính.

Thu Vân chột phì cười :

- Anh đừng có đùa. Ông ta không liêu thế đâu.

- Người ta có cách tính của người ta mà. Từ đó giờ các diễn viên nổi tiếng đóng vai chính là thường quá. Lần này để một ca sĩ đóng, trước tiên là gây được tò mò của khán giả, họ yêu mến cô thì sẽ muốn xem cô đóng phim ra sao. Điềm đó cũng đủ thắng rồi.

- Nhưng tôi đâu có biết diễn xuất.

- Tôi bảo đảm là cô diễn được. Cô có bản chất nghệ sĩ mà. Nhưng đó không phải là lý do tôi đến gặp cô. Chuyện đó ông Luận sẽ đến gặp cô.

- Thế lý do của anh là gì ?

Bảo Quân chậm rãi :

- Tôi muốn khuyên cô đừng từ chối.

Thu Vân lắc đầu :

- Cái đó là một món quà, tôi cũng muốn thử nghiệm khả năng của tôi, không lý do gì để tôi từ chối cả.

- Có lẽ cô chưa biết, người kết hợp với ông Luận là Quốc Tuấn.

Thu Vân ngồi im. Nhìn sững Bảo Quân. Chuyện Quốc Tuấn làm phim làm cho cô ngạc nhiên kinh khủng. Còn đồng ý hợp tác hay không thì cô chưa nghĩ tới. Nhưng Bảo Quân thì đặt nặng vấn đề đó hơn. Anh nói như khuyên :

- Tôi biết cô không muốn dính líu đến anh ấy, nhưng vì chuyện lớn, nên bỏ qua chuyện nhỏ Thu Vân ạ.

Thu Vân quay sang chú ý cách nói của anh. Cô không khỏi thấy thắc mắc :

- Vậy ra anh sợ tôi từ chối, nên đến khuyên tôi trước, sao anh quan tâm đến tôi vậy ?

BQ có vẻ bất ngờ về câu hỏi của cô, anh hơi lúng túng :

- Tôi cũng không biết, tôi không để ý là đã quan tâm quá mức, nhưng chuyện đó không làm cô khó chịu chứ ?

- Không đâu, tôi cảm động thì có.

Cô chợt quay về phía bàn Quốc Tuấn. Rồi quay lại:

- Anh ta đề nghị mời tôi tham gia à ?

- Không, ông Luận khởi xướng, còn anh Tuấn thì không nói gì.

Thu Vân buông đũa xuống bàn, chống cằm tư lự :

- Quả thật chuyện này làm tôi mất hứng, tôi...

Bảo Quân xua xua tay ngắt lời :

- Ấy đừng, tôi đã đoán trước mà, tôi biết thế nào cô cũng lắc đầu. Nhưng nghĩ lại đi, cô không nên vì chuyện vặt ấy mà bỏ qua cơ hội.

Thu Vân phì cười vì cử chỉ của anh ta :

- Anh nghĩ sai về tôi rồi, tôi không yếu đuối thế đâu, cho dù họ có tham gia chung bộ phim, tôi cũng vẫn diễn nếu được mời, tôi không sợ để trốn tránh đâu.

Bảo Quân ngẩn người :

- Thế sao, vậy mà tôi lại lập luận theo lo gích của tôi. Như thế hay hơn đấy Thu Vân. Cô phải như vậy chứ.

- Nhưng... làm sao anh biết ông Luận có ý định hợp tác với tôi ?

- Ông là chú tôi mà.

-Ồ, vậy sao. Rốt cuộc toàn là người quen hết, thật dễ chịu.

BQ nói như giới thiệu :

- Và quay phim chính là tôi đây.

Đến lượt Thu Vân bị bất ngờ, nhưng cô chưa kịp nói gì thì đã thấy Huệ Linh đi đến bàn cô. Cô nàng cười tươi với Bảo Quân :

- Nghe nói chú anh sắp làm bộ phim đặc biệt, mà anh là quay phim chính phải không ? Nãy giờ tại tôi nói về chuyện đó đây. Chưa có gì, chứ có dư luận rồi đấy.

- Theo cô thì đó là ủng hộ hay phê bình ?

- Cái đó tôi không biết. Nhưng đạo diễn Huỳnh Tài mời tôi tham gia một vai, cũng thích. Vậy là kỳ phùng địch thủ gặp nhau rồi, hả anh Quân.

- Hy vọng cô không coi tôi là đối thủ.

Huệ Linh đập lên vai Bảo Quân một cái thân mật :

- Làm gì có chuyện đó, thôi tôi đi nghe.

Và, lần đầu tiên sau một thời gian coi nhau là kẻ thù, Huệ Linh quay qua cười với Thu Vân hai cái, trước khi bỏ đi.

Thu Vân nhìn theo cô nàng một cách ngạc nhiên. Nhưng Huệ Linh đã đi ra cửa nhập bọn với ba người kia. Cô còn đang thấy lạ lùng thì BQ đã cười như hiểu biết :

- Coi vậy chứ không phải vậy đâu Thu Vân.

- Anh nói cái gì ?

- Tôi nói, đó là một liên minh ma quỷ. Hai cô nàng đi với nhau, nhưng ghét nhau thấu trời.

- Sao cái gì anh cũng biết thế, anh Quân ?

BQ cười cười :

- Chỉ cần mỗi sáng ghé qua quán nhạc sĩ một chút là biết được khối chuyện.

Thu Vân không nói gì. Cô chợt nhớ không khí nhộn nhịp ở nơi đó. Từ khi chia tay với Quốc Tuấn, cô không đến đó lần nào. Những chuyện mà cô biết được thường là do Mỹ Thanh kể lại mà thôi. Nhưng việc Huệ Linh có thể ghét được Mai Châu thì thật khó hiểu. Đó là một con cò của cô nàng. Và cô nàng đã đạt được ý muốn rồi, ghét là thế nào chứ.

Một tháng sau, Thu Vân chính thức đóng phim. Cô nhận vai chính, Huệ Linh trong một vai phụ tương đối mờ nhạt.

Cảnh quay đầu tiên là cô diễn chung với Huệ Linh. Và ngày hôm đó cả hai gặp nhau liên tục. Lúc nghỉ trưa, Bảo Quân đến rủ Thu Vân đi ăn. Khi cả hai trở lại trường quay, Thu Vân thấy Huệ Linh nhìn cô và Bảo Quân rất lâu, cái nhìn công khai và lộ liễu. Nhưng cô phớt lờ như không nhận thấy.

Mà Huệ Linh vốn cũng chẳng phải mẫu người lịch sự. Lúc gặp nhau trong phòng hóa trang, cô đến ngồi cạnh Thu Vân :

- Hình như lúc này mày kết anh Quân phải không ?

- Sao ?

- Tao thấy hai người đi chung hoài, anh lại lẳng xê mày lên lịch, rồi lại lẳng xê qua phim ảnh, người ta nếu không có tình ý thì thèm làm gì chuyện đó.

- Nếu vậy thì sao ?

- Chẳng sao cả, nhưng mày làm thế chẳng khác nào đẩy anh Tuấn đến gần nhỏ Mai Châu.

Thu Vân cười nhếch môi :

- Tao rất ngạc nhiên khi mày nói như vậy, mày đã kéo anh ấy về phía nó rất thành công, nói như thế giả dối lắm.

Huệ Linh nhún vai :

- Ai mà chẳng có lúc lầm lẫn. Nhưng quả thật anh Tuấn rất giận mày. Đây là lúc Mai Châu thắng thế, nếu mày không quay lại kịp lúc.

- Không, cảm ơn, tao không có ý định quay lại.

Huệ Linh đứng dậy, nhìn tận mặt Thu Vân :

- Mày dại lắm, Bảo Quân không bằng anh Quốc Tuấn đâu.

Thu Vân bỏ đi như không muốn nghe. Huệ Linh nói vói theo :

- Tao nói hoàn toàn vì lòng tốt, nếu bỏ qua mày sẽ hối hận.

Thu Vân quay lại, cười mỉa :

- Lòng tốt của mày tao đã biết rất rõ rồi. Mấy vụ phù thủy có lúc cũng tốt bụng lắm. Trước khi ăn thịt người ta, bao giờ họ cũng nuôi dưỡng rất kỹ.

Huệ Linh không hiểu rõ cách nói bóng bẩy đó lắm. Nhưng cô cũng biết Thu Vân đang mắng cô xấu xa. Tuy nhiên cô không hề giận :

- Tao nói thật đó, nhỏ Châu nói với tao là anh Tuấn đã hôn nó, như thế không phải là tín hiệu sao ?

Thu Vân bỏ đi nhanh, cô điếng cả tim vì tức giận. Đau đớn. Mặc dù cô tự nhủ họ không liên quan gì đến mình, nhưng cô làm không nổi chuyện đó.